

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Venner! lad os ihukomme

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Venner! lad os ihukomme", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirke*. - 1944, 1944-1964, s. 216. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig11val-shoot-workid89236.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944

No. 91 .

Venner! lad os ihukomme
Hvede-Kornet, i os saa't,
Og vor Frelzers Bønner fromme
I den Nat, Han blev forraadt!
Svane-Sangen paa Hans Tunge
Venner! lad os eftersjunge!

Endt var Herrens Afskeds-Tale,
Pagtens gamle Aar forbi,
Giennem Grav til Himmel-Sale
Gik Hans Rosentorne-Sti,
Kun hvo den vil kiækt betræde,
Indgaaer til vor Herres Glæde.

Sat paa Fod var Konge-Bordet,
Til den store Minde-Fest,
Hvor med Drotten, død og jordet,
Hjertet sidder end til Giæst,
Og, hvor sært end Røsten lyder,
Æder, drikker, hvad Han byder!

Da opløfted Han sit Øie,
Did, hvor Kronen straaled klar,
217 For sin Fader i det Høie,
Bønne-Offer Han frembar,
End paa Jorden ei udbrændte
Den Guds Ild, som det antændte!

I Hans Navn vi eftersige,
Som vi kan, vor Herres Bøn:
Fader-Min i Himmerige!
Herliggiør du nu din Søn!
Timen slog, betænk min Ære,
Som og evig din skal være!

Skienket har Du mig at raade
Over Alt, saa giv nu mig
Alt at skienke af din Naade
Hvad i Løn jeg fik af Dig,
Saa de Troende, med Livet,
Faae Alt hvad Du mig har givet!

Evigt Liv er hvad de vente,
Hvad jeg loved i dit Navn!
Kiende Dig og Ham, Du sendte,
Som Vi ere, Favn i Favn,
Det, Du veed, kun det er Livet,
Som Du mild har mig det givet!

Dig har jeg rakt Straale-Krandsen,
Endt det Værk, Du foreskrev,
Giv til Mine mig nu Glandsen,
Som var min, før Verden blev!
Fader! i dit Huus de finde
Alt hvad Skiønt Du har derinde!

Jeg dit Navn har aabenbaret
Dem fra Verden, Du gav mig,
Og dit Ord de har bevaret,
218 Troe, at Alt jeg fik af Dig;

Lad det kiendes da paa Mine,
De oprindeligt var dine!

Ordet, som til Tro dem rørde,
Var og det, som Du mig gav,
Jeg kun taled, hvad jeg hørde,
For min egen Part jeg tav,
Paa dit Ord, som jeg bekiendte,
Fast de troe, Du mig udsendte!

Hjem til Dig igien jeg vender,
Vandrer ei i Verden meer,
Vogt Du dem, som bedst Du kiender,
Dem, hvis Tro paa mig Du seer,
Lad dem føle veltilmode:
Vi om Alt er lige gode!

Mens jeg var hos dem paa Jor'en,
I dit Navn jeg vogtede dem,
Ingen af dem gik forloren,
Uden han fra Fiendens Hjem,
Ham, jeg kun til Skriftens Ære
Lod, skiøndt fremmed, hos mig være!

Før jeg gaaer at tage Sæde
Hos Dig, løfter jeg min Røst,
Beder, at min fulde Glæde
Bygge maa i deres Bryst,
Der, som vi, til fælles Gammen,
I mit Navn vil smelte sammen!

De, saavel som jeg, min Fader!
Er af denne Verden ei,
Giennem Verden, som os hader,
Tornefuld er deres Vei;
219 Død dem ønskes ingenlunde,
Men bevar dem fra det Onde!

Fader! hellig er din Flamme,
Sandhed er dit eget Ord,
Helliggiør dem i den Samme,
Klar dem i din Sandheds Spor!
Som Du mig paa Vidne-Færden,
Saa jeg dem har sendt til Verden!

Helliggiort paa deres Vegne,
Beder jeg, de ogsaa maae
Helligheden sig tilegne,
Og i Sandhed den opnaae,
De ei blot, hvem nu jeg sender,
Men hvert Kuld, til Rækken ender!

Ja, jeg beder i det Hele
For dem Alle, trindt paa Jord,
Som Apostel-Troen dele,
Fæste Lid til Mines Ord,
Dem, trods alle Anstøds-Stene,
Du i Kiærlighed forene!

O, lad Eet med os dem være,
Eet som vi, o før det ud,
Saa dog Verdens Folk maae lære,
At jeg var dit Sende-Bud,
Og at dem Du har saa kiære,
Som mig selv det kunde være!

Fader, ja, lad, som mig huer,

Hvor jeg er, dem være der,
Saa hvert Øie klarlig skuer,
Hvad Du agtede mig værd.
220 Seer, at Du, før Verdens-Aaret,
Kiærlighed til mig har baaret!

I dit Navn jeg dem kundgjorde
Fader-Navnet evig blidt,
Sidst jeg tager nu til Orde,
Dem at aabenbare frit,
At, for jeg i dem vil være,
Dem som mig Du haver kiære!

Venner! vi er langt tilbage,
Har endnu kun lidt Forstand
Paa de ægte Barne-Dage
I Forkrænkeligheds Land,
Mindre da paa Barne-Sproget
Under Guddoms-Øielaaget.

Hvad dog falder flux i Øie,
Al vor Stærblindhed til Trods,
Er Hans Ydmyghed, den Høie,
Og Hans Kiærlighed til os,
Til de Faldne, for hvis Brøde
Han blev Kiød og leed og døde!

Hvad Han stræber at forgiætte,
Er hvad *Han* for os har gjort,
Hvad Han vilde Selv tilsætte:
Livet saligt, reent og stort!
Bliv os dog, som Intet, ringe
Hvert et Offer, vi kan bringe!

Hvad Hans Hjerte efterhiger,
Hvad Hans Tanke dvæler ved,
Tungen himmelsødt udsiger,
Det er kun vor Salighed,
221 Kun den himmeldybe Gaade,
Støv i Guddoms-Glands af Naade!

Ingen Naade, Gunst og Hyldest,
Ingen evig Miskundhed,
Gjør for os Hans Hjerte fyldest,
Er hvad Han kan æres ved,
Naar sin Herlighed, den Hele,
Ei Han maa med Støvet dele!

Har da Hjerter vi saa kolde,
Er saa jordet vor Forstand,
At vi *for os selv* beholde
Vil af Vort det mindste Gran;
Vil vort Legem ei opgive,
For et Lem paa Hans at blive!

Nei, som Børne-Kuldet ægte
Af den Fader, Ham har født,
Med os selv vi vil fornægte
Alt vort Eget, frit, unødt,
Saa vi ret tilgavns kan lære,
Hvad det er med Ham at være!

Ja, hvergang ved *Naade-Bordet* ,
Livets Træ i Dødens Land,
Til os lyder Gaade-Ordet
Fra vor Frelser, *Gud* og *Mand* ,
Vi med himmelsk Egen-Nytte

Giøre vil det gode Bytte!

Da vi, end før Støvet falder,
Føle skal med Glæde sød,
At hvad svækkes kan af Alder,
222 Og hvad trues kan af Død,
Det er *Hans* paa egen Fare,
Vort det Visse, evig Klare!

Naar med Troen, vel bevaret,
Da vort Levnets-Løb er endt,
Vi, som os er aabenbaret,
Gaae til Ham, som os har sendt,
Over Alt hvad der er inde
Vist vort Støv os gaaer af Minde!

Men Hans Aand, som os udsendte,
Byder os, før vi gaae hjem,
Med den Ild som i Ham brændte,
Bønnen Hans at bære frem,
For det Støv, som smuldrer fage,
Og for dem, som er tilbage!

Da i himmelsk Aften-Svale,
I vor Herres *Jesu* Navn,
Skal vi med Gud-Fader tale
Om Støv-Hjertet i vor Favn,
Om det Øie og den Tunge,
Som os hjalp Hans Priis at sjunge!

For det Støv, vel fordum Vores,
Nu Hans Søns, men evig Hans,
Bede vi, hvor end det aares,
Det forynges maa i Glands:
Al den Glands, det kan udkræve
Med vor Aand at sammensvæve!

Ogsaa de, vi her forlade,
Verden fremmede som vi,
Giør dem, Fader, sjæleglade
Mens dem Verden gaaer forbi,
223 Til vi samles med Guds-Freden
Hos vor Drot i Herligheden!